

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Ha coincidit amb l'acabament de les tasques de l'Assemblea ginebrina —de les reunions de la qual no se'n desprèn cap resolució efectiva envers una política internacional més justa i més comprensiva—, l'incident provocat per la presència d'un vaixell alemany a les Balears, en una zona en la qual incumbeix a l'esquadra francesa l'exercici de les funcions de control. La injustificada actitud del creuer alemany determinà un atac de l'aviació lleial i aquell hagué de sofrir les conseqüències d'una repressàlia ben justificada, com ha consignat, amb molta claredat, una nota del Ministeri de Defensa. Immediatament després del fet, el Govern de Berlín es dona molta pressa a reunir-se per tal de tractar-lo com un cas de gravetat. Probablement veurem ara, amb el sinistre sofert pel creuer "Deutschland", la posició sincera dels homes que esclavitzen el poble alemany, que no és altra que la de voler promoure un conflicte europeu. Així el Govern de Hitler, que ja de fet participava en la guerra contra la República, amb intel·ligència amb Mussolini, intentarà justificar que s'ha vist agredit, per tal de donar una empena més en el camí de les provocacions que constantment es mantenen a Europa pels Estats feixistes, amb el fi criminal de promoure una conflagració. I ja ha respost amb un acte criminal que ha commogut tota Europa: Almeria ha sofert un bombardeig despietat de l'esquadra alemanya, i l'agressor no dissimula els seus propòsits. Paral·lelament, Itàlia correspon al joc de mantenir la inquietud, amb accions inconfusibles d'evident provocació. En tenim una prova recent amb el torpedeig, des d'un submarí italià, prop de la costa catalana, de la motonau "Ciutat de Barcelona". Ja gairebé no es pot dir que s'amaguin intencions. Europa voreja el perill d'encendre's en flames, i per a aturar-lo, caldrà que l'esforç de les nacions que es diuen pacifistes s'orienti, sense dilació, a prestar al Govern legítim de la República espanyola el suport que no se li hauria d'haver negat en els primers moments de sorgir la guerra provocada per uns militars sediciosos mediatitzats pel feixisme internacional. ALFIL

EN EL FONS TOTS SOM OBRERS

Sortint al pas d'una campanya que s'està realitzant entre els periòdics corresponents als diferents Partits i Organitzacions Sindicals, jo, acostumat sempre a escriure i a dir el que bonament penso, em veig obligat a fer algunes aclaracions:

Arran dels incidents del dia 5 del proppassat maig, s'intensificà una campanya per part d'alguns partits demanant la dissolució i extermini d'un determinat Partit polític. Jo, malgrat i militar en el Partit afectat, no aspiro ni he propagat mai l'extermini de cap company que abans del 19 de juliol ja fos declarat antifeixista, ja que aquests, tots són dignes de respecte. Si algú s'ha d'exterminar, és precisament l'enemic comú; aquell que el 19 de juliol alçà la seva mà criminal amb intent de tenyir-la amb la sang dels obrers. Bona gesta la del poble treballador, que sabé posar-li la barrera donant el pit, desafiant el perill, despreciant la vida... Certament que no valia gran cosa la vida en cas d'haver triomfat els opressors.

Com pot explicar-se, doncs, que ara un cop aturat l'enemic comú, ens llencem uns Partits contra d'altres pel sol fet de separar-nos unes petites diferències de pensar, quan en el fons tots som obrers? Portant tots en el nostre programa grans millores socials que és com dir revolució proletària, d'on parteix l'obstacle que priva de donar-nos un abraç de germanor definitiu? No puc creure que parteixi de les masses, ja que si preguntéssim un a un a tots els afiliats als diferents Partits i Organitzacions Sindicals Antifeixistes, sobre el seu criteri respecte a la unió de les Forces Antifeixistes, ens trobaríem amb una totalitat de respostes favorables a la realització de la tan necessària unió. Ja tenim un punt aclarit. Serà doncs culpa dels dirigents? Jo, quasi ho afirmaria, tenint en compte que sempre hi ha hagut divergències i enveges personals entre ells. Es per això, companys, que els únics que senten un veritable arhel d'unió, són les masses, les que en gaudirien els beneficis, ja que no les guia cap esperit demagògic i sols volen el benestar de tots.

Ja fa dies que en les columnes d'aquest mateix periòdic, deia que sobraven les injúries i els maltractes entre els mateixos treballadors. Avui, torno a reafirmar la meua posició davant l'anormalitat que es respira en tots els periòdics, especialment als dels mateixos marxistes.

Escric com penso, companys, per tal de què aquesta política tan derrotista de difamació i insults cessi immediatament, per a donar pas al tan ansiat abraç i poder realitzar el somni de Marx, traduït en aquelles paraules: «PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS: UNIU-VOŠ».

MIQUEL GABARROS